

IZ DNEVNIKA

Tit Vidmar

SAM S SEBOJ

Hodil sem prav do nocoj,
videl milijon obrazov,
moj — se ni nikjer prikazal.
Nosil sem ga pač s seboj.

Vse glasove mrtvih dob,
slišal sem še nerojene,
a nikdar glasu — iz mene.
Saj sem molčal kakor grob.

In ko svojo pot končam,
tuja roka me zagrebe,
tam bom sam s seboj — do sebe
sebi bom napoti sam.

BESEDE

V vsako uro življenja
zlahka postavim tisoč besed
veselja ali trpljenja
in v vsako uro spet in spet...

In včasih je čisto kratek hip
tako poln in nedogleden,
za tisoč besed en sam utrip,
en sam premolk vseveden...

In svoje življenje in tuje
z besedami polnim še in še,
a življenje se dopolnjuje
molče ter tre ter tre ter tre...

ODLOČITEV

Vse je upropaščeno,
razen smeri: naprej —
kot deblo, vzraščeno
sred suhih vej.

Vse je zapravljeno,
sad in cvet in list,
le eno je postavljeno:
naprej — sam in čist!

KOČA NAD SLAPOM

Ivan Ribič

1

Vznak, z rokami podvitimi pod glavo, je ležal v senci gozdnega parobka in s polpriprtimi očmi strmel v nebo. Bilo je sončno julijsko nebo z belimi, na redko raztresenimi oblački, ki so bili v brezvetrju negibni in soparno gosti.

Na nič ni mislil, o ničemer sanjaril. Počival je. Misli so se sproti utapljale v utrujenosti, za sanje pa ni bilo prostora v tistem času: vojna jih je pregnala iz delavnika in praznika.

Zastrmel se je v samotni svet strmih travnatih pobočij, ozkih globeli in smrekovih gozdov. Nad vsem je ležala soparna spokojnost poletnega dne in noben šum ni skalil tišine.

Počasi je dvignil roko, si pogladil čelo, potem pa s prsti zdrsel skozi goste, razmršene lase, in spet obmiroval. Že čez kratek čas pa se je ujezil nad svojo lenobnostjo ter pobral parabolo in pas z naboji.

»Pojdiva, Dól!« ... je hripavo zamrmral, ko se je opasal.

V gozdu za njim se je vzgibalo visoko praprotje. Med pahljačastim zelenjem se je pokazala glava velikega volčjaka z upehano odprtim gobcem in z žejno iztegnjenim jezikom.

Potrepljal je psa in mu pokazal proti gozdu:

»Pazi, Dól!«

Žival se je nestrpno obliznila, z glavo in z životom drsnila ob njegovo koleno, potem pa se pognala med drevje.